

Henna Karhu

Aaltojen
ääni

Aaltojen ääni

Rakkaileni.

Henna Karhu

Aaltojen ääni

© 2022 Henna Karhu

Kannen suunnittelu: Henna Karhu

Sisuksen taitto: Henna Karhu

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6155-7

ERIN

Heräsin sydän jyskyttäen ja hiestä märkänä. Peitteeni oli kietoutunut ympärilleni, tyynyni painunut sängynpäätystä vasten ja haukoin henkeä kuin en ikinä enää saisi tarpeeksi happea. Mustat pisteet tanssivat silmissäni, käteni tärisivät enkä hetkeen tiennyt, missä olin. Kostein kämmenin puristin sänkyäni laittaa kuin se olisi ollut viimeinen turvani ja räpyttelin silmiäni saadakseni viimeisetkin unenrippeet karisemaan.

Olin oikaissut hetkeksi päiväunille ja nähnyt taas samaa painajaisista kuin monesti aiemminkin. Uni toistui aina samanlaisena, ja vaikka en koskaan muistanutkaan siitä selkeitä yksityiskohtia, aallot, mustat pyörteet, kylmyys ja hukkumisen tunne seurasivat minua aina pitkään heräämisen jälkeenkin. Vaikka unessa suuni ja keuhkoni olivat olleet vettä täynnä, kurkkuni oli rutikuiva. Nousin istumaan ja yritin vapautua peitostani.

Olin nähnyt näitä painajaisia ihan pienestä tytöstä saakka. Kun unet olivat murrosiässä alkaneet toistua tiheämmin, ottoäitini oli vienyt minut ensin lääkäriille ja sitten psykologille. Lääkäri oli vain kohauttanut olkiaan ja todennut, että lapset nyt näkevät painajaisia, ja psykologin mukaan kyseessä oli tukahduttettu muisto tai trauma. Ainoa ongelma vain oli, etten ollut koskaan ollut lähelläkään hukkumista. Lopulta olin vain päättänyt, etten suostunut niiden takia pelkäämään nukkumista. Mitä siitä, että olin antanut vasta viime aikoina hiusteni kasvaa, sillä unessa tunsin elävästi, kuinka märät, pitkät suortuvat kietoutuivat käsi-variini ja kaulaani kuin lonkerot, jotka halusivat sitoa minut järven pohjaan? Tyydyin vain pitämään hiukseni kiinni, sekä päivin että öin. Ehkä joskus vielä kampaisin ne aukikin. Ehkä.

Kun sykkeeni viimein tasaantui, katselin ympärilleni. Pienen opiskelijakaksioni makuuhuoneessa vallitsi sekamelska. Avoi-
met, jo valmiiksi täyteen sullotut matkalaukut olivat levällään
pitkin lattiaa, tuoli kirjojen ja levyjen valtaama ja pieni piironki
oven lähellä muistilappujen peittämä. Aamiaisen jäännökset oli-
vat unohdettuina pienellä sivupöydällä ja kaiken komeuden kes-
kellä suuren pöydän vieressä kohosi vaatevuori, joka oli edelleen
korkea, vaikka matkalaukut alkoivat jo olla täysiä.

Tunsin turhautumisen nousevan kurkussani, mutta pakottau-
duin nousemaan sängystä. Minulla oli tunti aikaa, joten oli pa-
rasta tarttua toimeen. Hain keittiöstä lasillisen vettä ja sitaisin
hiukseni paremmin poninhännälle. Kiharat kutittivat niskaani,
kun jatkoin pakkaamista.

Heittelin vaatteita näennäisen päämäärättömästi eri puolella
huonetta oleviin kasoihin ja yritin miettiä, millainen sää kahden
kuukauden päästä olisi, kun puhelimestani pärähtivät raskaat
rockin soinnut vihreän villapaidan ilmalentoa säestämään. Har-
kitsin hetken päästäväni puhelun vastaajaan, kunnes muistin,
ettei vanhassa varakännykässä ollut sitä palvelua käytössä. Mi-
nun oli pitänyt viedä puhelimeni huoltoon, koska entinen kämp-
pikseni oli kaatanut laitteen päälle appelsiinimehua vielä vii-
meiseksi hyvästiksi. Emme olleet saaneet aikaan kovinkaan hy-
vin toimivaa tiimiä.

Hymyilin itsekseni samalla kun viikkasin farkut ja yritin vetää
matkalaukkuni vetoketjua kiinni. Ei se silloin ollut hauskaa,
mutta tuntui aika helvetin hyvältä, että se oli ohitse. Jos ei muuta,
niin ainakin Jane oli ollut erikoinen tyyppi. Olimme ehtineet
asua yhdessä vuoden verran ennen kuin joku mies – en vielä-
kään muistanut hänen nimeään – oli vienyt Janelta jalat alta ja
kuskannut hänet yhteiseen asuntoon. Onnea vaan sille parille,
ehkä hän sietäisi Janen oikuttelua ja kiukkupuuskia paremmin.
Hymyni haihtui kuitenkin nopeasti, kun puhelin soi entistä ko-
vempaa. Sängystä huoneen poikki ja lähes kompastuin

matonreunaan. Puhelin poimi viimeiset sadatteluni, kun puristin kipeää varvastani toisella kädelläni.

- Hei.

Mark. Kauanpa se kestikin.

- Kuinka sinä ehdit soittaa? Luulin, että kokouksesi jatkuisi vielä ainakin pari tuntia. Vilkaisin kelloa ja irvistin huomatesani, miten aika oli lentänyt. Minulle tulisi kiire ehtiä töihin. Puhelin korvalla suuntasin makuuhuoneeseen vaihtamaan vaatteita. Opiskelin kaupanalaa yliopistossa, mutta työskentelin iltaisin lisävuoroja tarjoilijana baarissa, sillä muuten en olisi mitenkään voinut maksaa vuokraani lontoolaisesta kaksiosasta. Minun tosiaan pitäisi alkaa etsiä uutta kämppistä kustannuksia jakamaan.

- Et usko, millainen kasa vaatteita minulla on tuossa olohuoneen lattialla, sanoin ja yritin samalla riisua paitaani yhdellä kädellä.

Langan toisessa päässä oli hetken hiljaisuus, ja arvelin miehen hymyilevän itsekseen. Tämä tunsu minut tarpeeksi hyvin tietääkseni, että vaikka vaatekasat näyttivät siltä kuin komero olisi rikkoutunut, vain muutama kaikkein tarpeellisin vaate päättyisi lopulta lentokoneeseen ja Skotlantiin. Niinpä yllätyinkin Markin puhuessa lopulta.

- Sinähän tiedät, että minä pidän sinusta. Linja särki äänen ja teki siitä mekaanisen, jotenkin metallisen. Puristin luuria tiukemmin korvaani vasten saadakseni sanoista selvän. Alkuja, jotka eivät koskaan tienneet hyvää.

- Niin? Inhosin, miten ääneni särkyi hieman loppua kohti.

- Minä en pääse sinne matkalle.

Huokaisin ja luovutin puseroni suhteen. - Mitä sinä sanoit? En tainnut oikein kuulla.

Linjan täytyi olla todella huono. Tai ei oikeastaan, miksi enää edes yllätyin tällaisesta? Ei linjassa ollut vikaa, vaan miehessä,

joka toisti samaa kuukaudesta toiseen kuin rikkimennyt ääni-levy.

- En pääse sinne reissuun. Sinun täytyy mennä Avan ja Willin kanssa itseksesi.

- Mikä ylitsepääsemätön este sinulla on? Yritin kuulostaa asialliselta ja pitää samalla kiukkuni sisälläni. Mikään ei murtaisi Markia tai tämän tyyneyttä, tekisin vain itsestäni naurettavan, jos rupeaisin huutamaan.

Vaikka ei se olisi mitään uutta. Niin oli aina ollut, koko seurusteluajan. Useammin kuin kerran kuluneiden kolmen vuoden aikana Mark oli saanut minut näyttämään narrilta, enemmän tai vähemmän julkisesti, muiden ihmisten meihin kohdistama huomio ei ollut koskaan ollut mikään este hänelle. Ei rakastaville eikä kiukkuisille sanoille. Silti Mark oli aina onnistunut kääntämään asiat niin, että olin alkanut näyttää syylliseltä ja huonotaiselta.

Miehen jäinen ulkokuori ja hyvä kasvatusta eivät koskaan murtuneet muiden ihmisten edessä. Siksi kai hän oli niin menestyvä työssään. Asiakkaat eivät vain osanneet sanoa hänelle ei. Joskus ihmettelin, tunsiko tämä sydämessään mitään edes minua kohtaan. Ajatus kuitenkin katkesi yhtä nopeasti kuin oli alkanutkin. Mark sanoi jotakin, ja yritin saada sanoista selvän taustalla humisevan liikenteen kohinan lävitse.

- Äidin kunto on mennyt huonommaksi. Lääkäri sanoi, että se on levinnyt, mitä ikinä se sitten onkaan. Äiti ei välttämättä elä enää kovin pitkään.

- Ei hänen sairautensa silloin haitannut, kun me suunnitelimme tätä. Itsehillintäni petti sittenkin. Annoin sen kuitenkin itselleni anteeksi saman tien. Kyllä naisella sai paheita olla, ja puolensa pitäminen oli oikeastaan vain hyvä asia. Vielä kun olisin oppinut tekemään sen hieman rakentavammin.

Markin luulotautinen äiti oli jatkuvasti yksi suhteemme kompastuskivistä. Paitsi että tämä sairasti mitä hyppykuppaa

milloinkin, hän ei suostunut näkemään pojassaan mitään väärää. Olin monesti joutunut nielemään terävämmät sanani miehen äidin huomauttaessa, kuinka kolmekymppisenä mies oli selvästi vanhempi – ja tietysti samalla kypsempi ja viisaampi. Hymähdin itsekseni. Ihmiset olivat joskus niin sokeita.

- Anteeksi, pyysin kuitenkin, vaikken oikeastaan ollut edes pahoillani. - Minä vain... jos tämä olisi tullut aikaisemmin, niin olisin voinut pyytää jonkun toisen mukaan. Ei kukaan enää tällaisella varoitusajalla lähde, ja minulle voi tulla vähän tylsää Avan ja Willin kanssa. Hitto vie, minun tulee ikävä sinua. Kuulostin omiinkin korviini lapselliselta ja valittavalta. Sellaiseksi Mark tosin sai minut tuntemaan itseni useammin kuin kukaan muu. Ulkona auto tuuttasi toiselle torvea.

- Voimmehan me soitella, ääni puhelimessa sanoi täysin tunteettoman oloisesti. Linja särähti jälleen, ja mielessäni häilähti ajatus, että puhuin kuin robotin kanssa. Kylmän, elottoman ja tunteettoman robotin. - Ei se kuitenkaan ole niin pitkä aika. Ensimmäisen kerran Markin äänessä kuului lämpö, mutta minua se ei lämmittänyt.

- No, niin kai se sitten on. Täytyy mennä, tai he lähtevät ilman minuakin. Suljin puhelimen odottamatta vastausta. Miettiköön siitä, mitä halusi.

Tuijotettuani myykkää luuria hetken tartuin siihen uudelleen ja selasi esiin Avan numeron. Pakkohan Markin viimeisimmästä tempusta oli ilmoittaa muillekin, kuulisivat nämä siitä joka tapauksessa. Istahdin vuoteelleni ja kiskoin hiuksiani poninhännältä. Sain lopulta myös paitani vaihdettua ja katselin ympärilläni miettien samalla, mitä vielä ottaisin mukaan. Vaikka ehkä pitäisi alkaa miettiä ennemmin, mitä jättäisin pois, pohdin hajamielisesti ja irvistin tyhjiyteen.

Muutaman pirahduksen jälkeen Ava vastasi pirteällä äänellä.

- Mitä punapää? Kuinka sinä nyt soittelet?

Nousin seisomaan ottaakseni lipaston päältä hiusharjani ja irvistin ystävälleni, vaikka tämä ei sitä voinut nähdäkään. Ainakaan hän ei tällä kertaa ollut maininnut mitään temperamentistani, jota puolitoistametrinen varteni ei suinkaan vähentänyt.

- Enhän minä mitään. Onko Mark soittanut sinulle?

- Mitä Mark minulle soittaisi?

- No kun hän ei ole lähdössä. Äiti on kuulemma mennyt huonompaan päin. Ajattelin vain, että ehkä hän näki parhaaksi soittaa teillekin. Kuulin, kuinka toisessa päässä sadateltiin hiljaa. - Ei sinun tarvitse minun takiani yrittää rauhoittua, totesin kuivakasti luuriin.

- Kerrohan, armas ystäväni, mitä ihmettä sinä oikein näet siinä miehenpuoleessa? Ette te voi jatkaa näin enää kovin kauan. Tai ainakaan sinun ei pitäisi sietää tätä yhtä tulipunaista sekuntia kauempaa. Tiedät hyvin, ettei tämä ole ensimmäinen kerta, kun hän jättää sinut kuin nallin kalliolle.

En ryhtynyt väittämään vastaan, sillä tiesin valitettavan hyvin Avan olevan oikeassa. Ne kerrat, jolloin olin istunut elokuvateatterissa yksin tyhjä paikka vierelläni olivat lukuisat.

- Ehkä meidän tiemme joskus vielä eroavatkin, mutta eivät juuri nyt. Minulla on yhä tunteita, joihin hän sattuu liittymään. En tosin ollut enää varma, mitä tunteita - saati kuinka positiivisia - ne olivat, mutta en aikonut hipaistakaan sitä matolaatikkoa Avan kanssa puhelimesta. Se vaatisi suklaata, viiniä ja lämpimän peiton.

Ava oli hetken hiljaa. - Kim on käymässä Willin luona. Minä hoidan asian.

Huokaisin ja katsoin kelloa. - Pomoni odottaa minua tunnin päästä, joten palataan asiaan. Minun on pakko mennä ainakin jättämään avaimeni. Työni päättyvät tänään.

- Palataan asiaan, Ava vastasi.

Linja tuuttasi tyhjää.

Kun viisi tuntia myöhemmin pääsin töistä, kännykkäni oli täynnä uusia viestejä. Ava oli näemmä perustanut ryhmän minulle, jo vuosikausia kuvioissa olleelle miesystävälleen ja tämän serkulle. Klikkasin ketjun auki uteliaana.

Ava: Meillä on ongelma.

Kim: Niin kuin se olisi ensimmäinen kerta.

Ava: Haluatko kuulla vai et?

Kim: Jatka toki.

Ava: Mark soitti Erinille. Kuten Will ehkä jo kertoi, meidän oli tarkoitus lähteä Skotlantiin katsomaan isoäidiltäni jäänyttä kartanoa, ja mahdollisesti remontoida sitä.

Hymyilin itsekseni. Will oli tuore rakennusinsinööri, ja Ava oli saanut päähänsä, että he laittaisivat talon kuntoon ennen sen myymistä. Epäilin kuitenkin työn määrää.

Ava: Mutta kuten arvata saattaa, Mark ei pääse mukaan.

Will: No se ei yllätä ketään.

Kim oli laittanut suutaan mutristavan hymiön vastaukseksi. Hän oli varmasti kuullut viimeisen vuoden aikana useammankin valituksen miesystävästäni, olimmehan olleet ystäviä jo pitkään.

Will: Ei sitten auta kuin yrittää saada hänet maksamaan lipunsa, peruttua sitä ei varmaan enää saa.

Kim: Koska lähдете?

Will: Huomisaamuna.

Will: Mitä ajattelit tehdä seuraavat viikot?

Kim: Lomailla, viettää aikaa vanhempiesi seurassa?

Ava: Laukkusi ovat varmaan vielä pakattuina? Vai joko ehdit purkaa ne?

Kim: En. Hiukan turhauttavaa palata kotiin saman tien, mutta kyllä sekin käy. Vanhempasi ovat ihan mukavia, mutta täytyy myöntää, että tulin tapaamaan enemmänkin sinua.

Will: Se on sitten sovittu.

Viimeisin viesti oli tullut vartti sitten, ja liityin keskusteluun kävellessäni autolleni.

Erin: Kiva kuulla, että pidätte miesystävääni noin korkeassa arvossa.

Osasin näemmä puuttua heti olennaisimpaan asiaan. Irvistin itselleni henkisesti.

Erin: Hänen äitinsä on huonona.

Vastausviesti kilahti lähes välittömästi.

Will: Hänen äitinsä olisi kuollut, jos hänellä olisi kaikki ne taudit mitä Mark väittää.

Päätin jättää kommentin sikseen.

Erin: Tule vain, Kim, jos tahdot. Samapa se, kuka lipun käyttää. Mark on luvannut maksaa lippunsa takaisin, mutta en pidättäisi henkeäni sen suhteen. Vanha koira, uudet temput, jada jada.

Ava: Mukava nähdä, että olet tulossa järkiisi. Enemmän omaa aikaa minulle ja Willille...

Tällä kertaa irvistykseni pääsi kasvoilleni saakka.

Will: Nähdään huomisaamuna. Haemme ensin Avan ja tulemme Erinin luokse seitsemäksi.

Ava: Miten vain rakkaani, miten vain.

Suljin puhelimeni ja nousin autoon. Ehkä kaikki vielä järjestyisi.

ERIN

Kun pieni herätyskello yöpöydälläni soi kuudelta, hieroin silmiäni väsyneenä ja haluttomana nousemaan. Olin nukkunut huonosti kuten aina ennen matkustamista, ja alkava päänsärky jyskytti jossain silmiäni takana. Heitin huokaisten peiton päältäni, kiskoin farkut jalkaani ja raahauduin keittiötä kohti.

Laukut odottivat eteisessä viimeinkin pakattuina ja jääkaappi ammotti tyhjyyttään. Olin edellisenä iltana tehnyt aamiaisleivät valmiiksi, ja istuin nyt niiden ja haalean teekupillisen kanssa ikkunan ääreen odottamaan muiden tuloa. Nouseva aurinko maalasi taivasta harmaaksi, ja sadepilvet laikuttivat taivaanrantaakin vastineeksi edellispäivän kuumalle auringolle. Radio soitti jotain vanhaa, melankolista kappaletta, jota en tunnistanut.

”Ja nyt on vasta syyskuu”, ajattelin harmistuneena. Rakastin kesää ja olisin halunnut sen jatkuvan ikuisesti. Ava oli kerran sanonut, että tuskastuisin jatkuvaan aurinkoon, että syksyn sade ja talven viima vain korostivat kesän kauneutta ja auttoivat minua nauttimaan niistä. Rohkenin kuitenkin olla eri mieltä. Vilukisana nauttisin auringosta ja lämmöstä koska vain, milloin vain ja missä vain kuin kunnon muskettisoturi ikään.

Ovikellon vaativa helähdys herätti minut ajatuksistani ja meinin avaamaan. Will odotti ulkopuolella tumma nahkatakki harteillaan, siihen oli jäänyt muutama sadepisara. Hän oli seurustellut parhaan ystäväni kanssa jo lukioajoista lähtien tavattuaan josakin ryhmätyöprojektissa. Välillä toivoin, että Will lopettaisi jo jahkailunsa ja laittaisi sormuksen Avan sormeen. Vaaleat hiukset heilahtivat, kun mies kumartui halaamaan minua.

- Valmiina lähtöön?

- Ihan heti. Join loput teestäni, huuhtelin kupin altaaseen, heitin takin pääni suojaksi ja tartuin toiseen laukkuuni. Will kantoi toisen kassin alas portaita ja heitti sen autonsa takaluokkuun, jossa muiden tavarat jo olivat. Avasin toisen takaoven ja istuin Kimin viereen. Mies heilautti minulle kättään, ja tummat silmät tuikkivat iloisina.

Hymyilin pienesti ja nyökkäsin takaisin. Kristian Hayes eli Kim oli Willin serkku, muutaman vuoden minua vanhempi ja komea kuin synti. Olin tutustunut häneen Avan syntymäpäivillä, kun Will oli tuonut serkkunsa mukanaan. Olimme tulleet heti juttuun, ja ystävyysimme oli sen jälkeen kestänyt niin opiskelut, parisuhteiden kariutumisesta kuin muutaman yhteisen lomamatkankin.

En ollut nähnyt Kimiä kohta vuoteen, sillä hän oli viimeistellyt opintojaan ja tehnyt töitä siinä sivussa. Soittelimme ja viestitimme kyllä viikoittain, mutta olin kaivannut yhteisiä iltojamme, jolloin saatoimme vain istua ja katsella elokuvaa tai tehdä palapelejä sanaakaan sanomatta. Nyt mies oli kuitenkin viimeinkin valmistunut lääkäriksi ja piti välivuotta ennen kuin lähtisi jatkaamaan isänsä praktiikkaa. Farkkutakki kahahti, kun mies muutti asentoon.

- Ei urheiluvaatteita tänään?

Yleensä miehet päätyivät kuntosalille aina kun sattuiivat olemaan samalla paikkakunnalla. Will virnisti ja hänen siniset silmänsä vilkaisivat minua peruutuspeilin kautta.

- Tämä laiskuri halusi pitää välipäivän.

Kimin ilme ei värähtänytkään. - Paraskin puhuja.

Ava pyöritti päätään ja työnsi kätensä Willin kainaloon.

Puinen, pyöreäpäinen keppi lepäsi välissämme penkkiin nojaten. Kim oli käyttänyt sitä niin kauan kuin muistin, vaikka hän ei koskaan suostunut kertomaan, miksi keppiä tarvitsi. En ollut aluksi kehdannut ottaa asiaa puheeksi, ja kun viimein olin koonnut rohkeuteni ja kysynyt siitä, Kim oli väistänyt kysymykseni.

Olin luullut hänen ymmärtäneen minut väärin, mutta kun sama toistui toisenkin kerran, olin todennut tämän välttelevän aihetta tarkoituksella.

Vaikka minua olikin loukannut se, että puhuimme muuten mistä vain, en voinut olla hänelle vihainen. Olihan minullakin salaisuuteni, joista en mielelläni puhunut. Olin siis antanut asian olla. Mies oli ojentanut kipeän jalkansa etupenkkien väliselle tasolle, mutta laski sen alas huomattaessaan katseeni.

Suurimman osan matkaa lentokentälle vain tuijotin ulos ikkunasta harmaaseen aamuun ja ajattelin jälleen kerran Markia ja hänen pitkiä työpäiviään. Ehkä minun pitäisi vain luovuttaa ja lakata yrittämästä olla hänen kanssaan. Joskus vain parisuhde oli kuin mukava paita, lämmin ja tuttu. Ja lumpuksi kulunut haiseva rätti, jokin ääni takaraivossani kuiskasi, mutta ohitin sen.

Ehkä Ava oli oikeassa ja minun pitäisi vain luovuttaa miehen suhteen. Jos olin oikein rehellinen itselleni, en ollut edes varma, rakastinko häntä enää vai oliko tästä tullut vain turvahuopa, joka takasi sen, ettei minun tarvinnut lähteä kalastelemaan deittisovellusten ihmeelliseen maailmaan. Sadepisarat alkoivat viiruttaa ikkunaa valuen lasia pitkin kuin mennyttä pyyhkien. Kimin ääni katkaisi ajatukseni.

- Ava siis peri talon?

Kim sai vastaukseksi myöntävän nyökkäyksen. Oli oikeastaan hellyttävää, kuinka mies oli valmis hyppäämään mukaamme täysin vailla tietoa siitä, mihin oikein oli menossa.

- Meidän tarkoituksemme on tutustua siihen, siivota se ja tehdä siitä asuttava. Avan mummo oli huonossa kunnossa, eikä kukaan tiedä, miltä talo näyttää nyt kymmenen vuoden jälkeen, puutuin puheeseen.

- Mummo osti sen parikymmentä vuotta sitten, kun edelliset asukkaat kuolivat. Heille ei löytynyt perijää ja talo oli ollut pitkään tyhjiillään. Penkki kahahti, kun Ava kääntyi katsomaan meitä. – Hän asui siinä niin pitkään kuin pystyi, mutta viimeisinä

vuosina talon ylläpito jäi. Hänestä ei siihen ollut, ja vanhempani asuvat liian kaukana voidakseen töidensä ohessa tehdä mitään merkittävää. Ei sen kuitenkaan pitäisi luhistua niskaamme, nainen totesi kuivasti, mutta kuulin surun äänen alla. Ava oli rakastanut mummoaan. Avasin suuni sanoakseni jotakin, mutta Will ehti ensin.

- Tulimme perille. Mihin haluatte minun jättävän teidät? Olemme hyvissä ajoin, mutta voin etsiä parkkipaikan sen jälkeen kun olen vienyt teidät ovelle, jos se on teistä mukavampi. Niin kuin taksit tekevät. Willin hymy oli lämmin ja hän silitti Avan jalkaa nopeasti. Huokaisin. Ehkä minäkin joskus vielä löytäisin miehen, joka huomioisi tunteeni ja mielialani yhtä hienosti.

-Mitä jos vain etsisimme parkkipaikan. Lento lähtee kentän toisesta päästä, ja rakennuksen toisella puolella pitäisi olla lähempänä tilaa. Aja sinne, Kim ehdotti.

- Niin kuin sinä et jaksaisi kävellä.

- Kävelen kyllä, mutten sateessa, Kim vastasi avasi autonoven, kun Will kaarsi terminaalin takana olevalle parkkipaikalle. Avan nauru seurasi miehiä sateisen aukean poikki.

Lentokoneen laskeuduttua söimme pikaisen lounaan ja otimme taksin junalle. Sää oli sateisen harmaa ja vaunuosasto kutsuvan lämmin. Se oli tyhjä kahta vanhaa rouvaa lukuun ottamatta, jotka kuuluivat mutisevan jotakin kahvista ja jättivät meidät istumaan keskenämme.

Matka taittui nopeasti, kun nauroimme, pelasimme korttia ja juttelimme kiinnittämättä enempää huomiota ikkunan takana vilahteleviin maisemiin. Laiton Markille lyhyen viestin, että lentomme laskeutui onnistuneesti ja työnsin sitten puhelimen taskuuni. Vähitellen kaupunkialue jäi taakse ja kivisten talojen merkitsemät lähiöt vaihtuivat niittyihin, peltoihin ja pieniin metsälaikkuihin.

Nuori nainen, vanha kartano ja rakkaus, jota menneisyys uhkaa.

Kun rahat ovat tiukassa ja parisuhde vähemmän kuin ruusuinen, matka Skotlantiin ystävien kanssa on kuin tuulahdus raikasta ilmaa. Mikä olisi täydellisempi paikka laittaa elämänsä järjestykseen kuin aukeille nummille rakennettu rapistuva kartano?

Tai niinhän sitä luulisi.

Kun menneisyys nostaa päätään ja meren äänet voimistuvat, kaikki uusi ja kaunis uhkaa kuitenkin sortua. Riittääkö pelkkä rakkaus?

9 789528 061557